11de JAARGANG — CURAÇAO DEN 9n. JUNI 1894 — Nº 545

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden ƒl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar ƒl. 10,—
Afzonderlijke nummers ƒl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels ƒl 0,50, voorelken regel meer ƒl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, Nº 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta ƒl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba ƒl 10,— pa anja.
Un number só ƒl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel ƒl. 0,50 cada regel mas ƒl. 0,07½.

De spaansche bedevaart naar Rome.

Een merkwaardige gebeurtenis heeft plaats gegrepen in de pelgrimstocht der Spaansche werklieden naar Rome. Indien de leiders van de hervormingen dezer eeuw, de mannen die den tegenwoordigen stroom geleid hebben, b. v. Mgr. Ketteler die 20,000 mannen aan de voeten van Leo XIII neergeknield hadden gezien, zouden zij dien zegen over de democratie beschouwd hebben als de kroon op het werk eener eeuw en als het begin van een nieuw tijdperk van beschaving. Hier gaf het verleden op den drempel van het vatikaan de hand aan de toekomst. Die dag werd opgeteekend als een der merkwaardigste, waarop de geschiedenis van den laatsten tijd haar zegel heeft gedrukt. De eenvoudige, nerzame werkman begrijpt wellicht de leering niet, die in 's Pausen encyclieken ligt opgesloten, maar allen begrijpen dit feit: de arbeider en de kerk ontmoeten elkander in de stad der zeven heuvelen, het middelpunt van het altijd jeugdig katholieke leven.

De grootheid, het leerzame dezer gebeurtenis behoeft onze verklaring niet. Daar zijn feiten die niet alleen geen verklaring noodig hebben maar ze ten eene male afwijzen. Zulk een feit was de buitengewone pelgrimstocht der Spanjaarden naar Rome.

Ja—schrijft een Romeinsch correspondent — buitengewoon was zij zeker. Was er eerst sprake, dat de karavaan in haar geheel uit 12,000 personen bestaan en in twee afdeelingen komen en gaan zou: toen de pelgrims Woensdag den 18den April, ter bijzondere H. Mis en daaropvolgende audiëntie van den Paus, in de St,-Pieter bijeen waren, bleek de eerste groep reeds uit meer dan 10,000 man te bestaan. En terwijl dezen den daaropvolgenden dag met onafzienbare lange treinen afreisden, arriveerde de tweede partij, welke aldra tot ruim 9000 personen was aangegroeid.

Dat zulk een talrijke pelgrimage van één natie niet alledaagsch geacht wordt, bleek uit tal van voorzorgen en maatregelen — en attenties óók al — genomen en bewezen zoowel door de geestelijke als door de wereldlijke overheid. Het hoofd der romeinsche politie was druk in de weer en had, niet alleen vóór den aanvang van en gedurende de officieele plechtigheden, maar voortdurend heelwat mannetjes in den omtrek van de St.-Pieter op de been. En om de solemniteit der zaligverklaringen, vooral 's namiddags, bij te wonen, moest men twee cordons van eenige honderden *carabinieri* en *bersaglieri* door, alvorens de Vaticaansche Basiliek te kunnen binnengaan. En dáárwas het corps pauselijke gendarmen *au grand complet!*

Ook trok het de aandacht, dat bij de H. Mis en de audiëntie van Z. H. het *corps diplomatique* zoo sterk vertegenwoordigd was, al kon, natuurlijkerwijze, graaf De Rascon, de spaansche ambassadeur bij het hof van Savoye, geen plaats nemen naast koningin Christina's vertegenwoordiger bij den H. Stoel. Voorts waren veel zetels op de tribunes ingenomen door romeinsche en vreemde, niet spaansche, grooten. En wat anders en ook nu nog een paar dagen te voren geweigerd werd: de vertegenwoordigers der buitenlandsche katholieke pers hadden toegang, en hun werd een exemplaar aangeboden zoowel van het adres der spaansche Katholieken aan den H. Vader als van 's Pausen antwoord.

Een en ander rechtvaardigt dus de meening dat deze pelgrimage, voor verreweg het grootste gedeelte uit werklieden en opmerkelijk weinig vrouwen bestaande, een buitengewone is.

Het karakter van die tocht der Spaanjaarden naar de Eeuwige Stad is duidelijk en onmiskenbaar; het is niet anders dan de vreedzame uiting van hun levend geloof en hun trouw aan de Kerk en den opvolger van St. Petrus. Geloovende in de gemeenschap van de Heiligen en, als Spanjaarden, met bijzondere rechten, komen zij deelen in de feestvreugde van de Moederkerk, die weder twee van haar zonen tot de eer der altaren mocht verheffen, — en tevens getuigenis afleggen van hun dankbaarheid en vereering jegens den Plaatsbekleeder van Christus, den oppersten Leeraar en Vredevorst, die allen en een ieder tot zich trekt, met overredenden aandrang dwingt te luisteren naar zijn woorden, hetzij die handelen over de studie der waarachtige wijsbegeerte en der H. Schrift, der letteren en der historie, of over de inrichting van de Staten en den toestand van de werklieden, altijd zijn het woorden des eeuwigen levens.

Dat karakter kwam vooral duidelijk uit ter audiëntie van den H. Vader. Trokken onder de sterk vertegenwoordigde spaansche geestelijkheid een kardinaal en een 20tal, bisschoppen allereerst de aandacht, ook werden veel religieuzen in hun simpel, vaak sjofel habijt opgemerkt. Men zag er statige *grandes*, maar nog meer, veel meer gemoedelijke boeren, enkele deftige universiteitshoogleeraren in ambtsgewaad en verscheiden in hun schilderachtig faculteits-kostuum pronkende studenten, maar ook duizenden mannen sterke, in hunne bondsbanieren geschaarde troepen van werklieden en leerjongens. Eén doel echter, één belang vereenigde die allen, en zij allen stemden in met hetzelfde lied. Ten besluit op hun adres van hulde, dank en trouw aan St. Petrus' opvolger Leo XIII zongen zij in reusachtig koor een jubelhymne in hunne melodieuze landstaal, een hymne aan den Paus-Koning van Rome!

Karakteristiek was die zang. Ter audiëntie bij den H. Vader te zingen, is niet gebruikelijk. De Spanjaarden vreesden echter niet te kort te schieten in eerbied voor de heilige plaats, waar zij zich bevonden, of voor den doorluchtigen Opperpriester; zij zongen herhaaldelijk, dat het een lust was. En toen de Paus zijn antwoord op het adres had laten voorlezen, den apostolischen zegen gegeven en een paar vaandels van werklieden-vereenigingen gewijd had,—toen voorts de aanvoerders van den pelgrimsstoet en eenige bevoorrechte personen tot den handkus waren toegelaten en Z. H., op de *sedia gestatoria*, door de lange, opeengepakte rijen, de St. Pieter verliet, was het gejuich zoo enthusiast, de geestdrift zoo aanstekelijk, dat de *Evivva's* luide en vol en aanhoudend aangeheven, door de hooge gewelven der Vaticaansche Basiliek weerklonkon als zelden te voren.

Een aangenamen indruk hebben de spaansche pelgrims te Rome nagelaten, die niet spoedig zal uitgewischt worden.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

— Een treffende plechtigheid had Vrijdag den 1 Juni plaats in de St. Anna-kerk aan de Overzijde.

Het was de dag, zooals onzen Lezers bekend is, waarop de Hoog Eerwaarde Heer J. C. Schermer den vijftigsten verjaardag van zijn priesterwijding vierde.

Reeds lang voor den aanvang van den plechtigen dienst, stroomde een uitgelezen schaar van geloovigen naar het kerkgebouw, dat weldra te klein bleek, om zoo groot een aantal te bevatten. Aan het hoofd daarvan nam de HEGestr. Heer H. Barge, Gouverneur der Kolonie, vergezeld van zijn adjudant, zijn zetel in.

Ten 9 ure begaf zich de Hoog-Eerwaarde Jubilaris, omgeven door Zijn Doorl. Hoogw. Mgr. H. A. M. Joosten en een talrijke priesterschaar naar het feestelijk getooide altaar, om zijn jubeloffer aan God op te dragen. De ZeerEerwaarde Heeren C. Blommerde en A. Van Baars stonden hem daarbij ter zijde!

Een stille H. Mis, geheel passende bij den eenvoud van den eerbiedwaardigen priester, droeg de Hoog-Eerw. Heer Schermer als dankoffer

FEUILLETON.

CAGLIOSTRO

Continuación.

E proceso no ta menciona e nombernan citá pa Cagliostro; ma tempoe Carlos Theodoro, príncipe elector di Baviera, a prohibí na 1775 reunión di masonnan, nan a secuestrá na 1776, cerca e consejero di corona Xaverio Zwack i cerca barón Bassus, e principal documentonan di archivo masónico. Gobierno bávaro a publicá e documéntonan i nan ta manifesta koe, en principal á lo menos, Cagliostro no a ganjá, pasobra e areópago ta compuesto di 12 iluminista bao di presidencia di Weishaupt. Cagliostro ta continuá.

—"E firmanan ta nomber di 12 gran maestro di iluministanan, ma en verdad no ta mi a trahá mi monograma, i te ainda mi no sabi ta com biniéle alji. Di tantoe cos coe nan a contá mi dje boeki scirbí na francés, i más ainda di loque mi mes a lezá akí aljá, mi a saca en limpio koe e ataque principal dje sociedad secreta ta dirigí contra Francia, pa nan cai despues coe toer forza riba Italia, i en primer lugar riba Roma".

¿Ta asina tanto anto di admirá koe desde koe Cagliostro a reda toer cos, su hermánonan ta ridiculisé'e, di 1789–1791, na Roma, públicamente como impostor i charlatán?

—"Mi a convencé mi después koe e citado Jimenes ta den e conspiración tambe; koe e sociedad tin gran suma di placa depositá na diferente banki di Amsterdam, Rotterdam, Londres, Génova i Viena; koe ta proveni, según nan a sigurá mi, di contribución di 180 mil masón, na razón di 5 Louis d'or pa anja. E placa alji ta ser empleá pa mantené géfenan di orden, pa paga embajadornan koe nan ta manda na toer corte; pa despachá barcoe i por fin pa atendé na toer necesidad di orden, també pa recompensá esnan koe risca un empresa contra soberánonan despótico. Mi a descubri també koe toer lógianan juntoe di Europa i América tin 20.000 miembro, i koe cada un di nan tin di paga anualmente día di San Juan 25 Louis d'or na caja comun di orden. Por último mi dos guíanan a ofrecé mi, ayuda pecunaria i nan a declaranan dispuesto di dramá hasta nan sanger pa mi. Verdaderamente nan a entregá mi 600 Louis d'or. Juntoe nos a bolbé Francfort, i su manecé mi i mi muger nos a bai Estrasburgo."

Aunque den e parti alji di Cagliostro su interrogación, su esposa no por a desmentí ni afirmá nada, pasobra nan no a tendéle, e relación hací pa Cagliostro mester ta considerá como verídica pa motivoe koe, tan amenudo koe nan a interroguéle alji riba, él a repetí semper mes cos koe el a bisa caba; koe e documéntonan di archivo publicá na Baviera ta sirbi más pa comprobación koe pa contradicción; koe Louis Blanc ta reproducí hinter e historia literalmente i por fin koe desde su iniciación den orden masónico, rara vez noemá él a sintí necesidad di placa, i awor nos ta hañjá sabi ta di com.

V.

Si Memórianan di Cagliostro no ta ganjá nos, él a bai Estrasburgo día 19 di Diciembre — según otro autornan Setiembre — 1780. Alji él ta bibá, haciendo bon, Louis Blanc dici, doenando mucho sin aceptá nada di ningún hende, admirá di hinter stad pa su cúranan inesperá; semper dispuesto pa atendé ríconan coe su bon consejo, pobernan coe consejo i hecho, nan, kende su miseria él tabata sabi di dulcificá coe delicadeza.

—Mi a mirá — Laborde ta scirbi — e noble amigo di humanidad, camná rondó den un sala espaciosa di un pober na otro, curando nan herida repugnante i suavizando nan sufrimiento. El ta suministra medicamento, consolá, él ta ánimá, sobrecargá nan coe atención coe ningún otro objeto sino di aliviá humanidad doliente. E espectáculo encantador aljí, él ta repitiéle tres vez pa siman, i más di 15 mil enfermo debele nan salvación.

Na un quinta na Saverna, no distante di Estrasburgo, ta bibá cardenal príncipe obispo Louis de Rohan, kende su ambición, pa un género di vida extraordinario é inmoral, a procuréle un triste celebridad. Sinembargo nos mester agregá koe 20 anja después él a hací cesión di su obispado, i ora el a moeri na 1803 na Ettenhaim, él a expiá i repará tantoe koe tabata posible su vida escandalosa. Homber enteramente mundano ainda na 1780, él a tendé di gloria i milágronan di Cagliostro i él a manda su montero mayor di Milinens bai pidiéle un audiencia. Ma Cagliostro, suave i bon pa pobernan, sabi com trata grándinan di mundo coe orgueljo, i él a respondé rudamente: "Si ta un vana curiosidad dje príncipe-obispo pa mirá mi noemá, anto mi no

aan God op dezen jubeldag op, waaronder een gemengd koor eenige tot godsvrucht stemmende hymnen zong.

Na het heilig misoffer beklom de ZeerEerw. Heer C. Blommerde den predikstoel, om in een rede vol gloed en bezieling de waardigheid van den priester, die door dezen jubilaris vijftig jaren lang zóó waardig was gedragen, uiteen te zetten, en eere te geven aan den edelen herder, die zijn leven en krachten voor God en Zijn volk had veil gehad en nu onder ons met goud werd gekroond in afwachting van de eeuwige glorie, die God hem daarboven bereidde.

Een pontificaal Te Deum besloot deze kerkelijke plechtigheid.

Maar ook aan andere gevoelens moest voldoening worden gegeven. Een der edelste trekken van ons volk is dankbaarheid. En die toonde zich, die stortte zich uit in een onafgebroken reeks van gelukwenschen, waarmede de jubilaris op dien dag door honderden werd begroet; die werd in den avond bekroond door een feestelijke uitvoering van muziek en verlichting, waartoe velen bijdroegen, waaraan geheel Curaçao deel nam.

Een waardig, een treffend feest was het gouden priesterjubilé van den HoogEerwaarden Heer Schermer. De geheugenis daarvan zal niet spoedig onder ons worden weggewischt.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Luisa M. de Herrera, Evelina Kijzer, Constancia Winklaar, Juana Rino, pl. "Barber", Magrijet Profal, Maria Stred, W. Cardozo, Pedro Koster, pl. "Langeleef", Luis Marcial Aldana, Clemencia P. de Henriquez, Herman Elsevijf, Sebe Clement.

BUITENLAND

Rome.—Het telegrafisch agentschap *Havas* zendt het volgend berichtje de wereld in, dat met wantrouwen dient opgenomen, ook om zijn onbeslissten vorm:

„*Men vertelt*, dat de Paus, in gesprek met een officiëel persoon (??), zich *zou hebben* uitgelaten over den inhoud van zijn staatkundig en godsdienstig testament, dat weldra zal moeten verschijnen.

„De Paus zou verklaard hebben, dat dit testament zou eindigen met een beroep ten gunste van den vrede en de eendracht."

Zelfs zonder nadere informaties zouden wij het bericht, zooals het daar ligt, durven logenstraffen.

— Opnieuw wordt het gerucht verbreid, dat eertsdaags een vast Russisch gezantschap bij het Vaticaan zal gevestigd worden.

Frankrijk.— Te Parijs was op 1e. Mei niets bijzonders: rijks en stadspolitie bewaakten de openbare gebouwen; eenige deputaties werden door de socialistische Kamerleden ontvangen. De leden der studentendeputatie droegen — karakteristiek genoeg — in hun knoopsgat den maçonnieken driehoek, met een kop der Republiek in elken hoek. 's Middags kwamen de manifestanten in het Théatre de la République bijeen; er waren er hoogstens 250. Het Kamerlid Vaillant voerde het woord en betreurde het, dat de arbeiders zich in eene zaal moeten opsluiten, terwijl zij in het buitenland vrijelijk op den openbaren weg kunnen manifesteeren.

Overigens is het geheel rustig geweest. Te Lyon werd gedeeltelijk gestaakt, te Marseille werd gewerkt. Overal was veel politie en gendarmerie op de been. Als rustdag is de 1 Mei geheel mislukt.

— Het heeft den Parijzenaars deze week recht goed aan het hart gedaan, dat zij een bericht lazen, hoe eene concierge een deurwaarder twee uren lang heeft laten schilderen, in weerwil der tusschenkomst van een commissaris van politie.

Een Parijzenaar kan de deurwaarder niet uitstaan. Zij behooren alleen tot de familie van meneer Grijpal, zegt hij. En de concierges zijn meer parijsch dan iemand anders.

Toen dus zoo'n meneer Grijpal zich aanmeldde, om den boel van een harer huurders in beslag te nemen, zeide madame de deurbewaakster hem zeer vriendelijk: „Ja, nu kunt u wel zeggen, dat u een deurwaarder zijt, maar wie bewijst men dat? Men moet tegenwoordig op zijn tellen passen, er zijn zooveel slechte menschen op de wereld! Ik laat u niet zonder den commissaris."

De deurwaarder ging den commissaris van politie halen, maar deze vergat zijne sjerp mede te nemen, en hetzelfde spelletje herhaalde zich opnieuw. De commissaris liet zijn kaartje zien. „Bah, voor vijftien stuivers heb ik er honderd precies eender," was het antwoord. De commissaris was zoo goed niet, of hij moest aftrekken om een agent te halen, die getuigen zou, dat hij de commissaris was. Nu weet men, wat er gebeurt, als men een agent noodig heeft: dan is er nergens een te vinden. Eerst een kwartier later kwam de commissaris met een agent terug, en de concierge toonde tenminste de uniform te erkennen van *M. le gardien de la paix*. Of men in de buurt pret had over het geval!

Belgie.— Te Gent, liep de 1e. Mei aldus af: Daar Gent het hoofdkwartier der socialisten is, wapperde van al hunne gebouwen de roode vlag. Een troep van 700 socialisten trok door de straten; de vrouwen, bijna allen met roode hoeden op of roode japonnen aan, zongen de *Carmagnole;* de mannen, met roode dassen om, zongen de *Marseillaise*.

In de Henegouwsche mijnstreken hielden 25.000 mijnwerkers rustdag. Zij hielden overal een plaatselijken optocht. Te Charleroi droegen zij opschriften voor hunne petten als „Leve de 8 uren-dag," „Leven de ridders van den arbeid" enz.

Overal bleef het rustig. Alleen te Hamme, waar de socialisten de gendarmen met steenworpen aanvielen en hun de wapens wilden ontrukken, zijn verscheidenen hunner gekwetst door hoefslagen, bajonetsteken en kolfstooten.

— De Antwerpsche tentoonstelling is Zaterdag 28 April geopend door koning Leopold, vergezeld van de koningin, van den graaf en de gravin van Vlaanderen, van kroonprins Albert van de prinsessen Henriette en Josephine en van den verloofde der laatste, prins Karel van Hohenzollern, in de uniform van Pruisisch ulanen-officier.

Alle diplomaten waren aanwezig, tot zelfs de Chineesche en Perzische gezanten toe. De Nederlandsche gezant, baron Gericke van Herwijnen, was van zijne gemalin en van den gezantschapssecretaris jhr. Testa vergezeld; Mgr. Nava di Bontife, Pauselijk internuntius, van zijn secretaris, Mgr. Nicotera; de Luxemburgsche gezant, graaf De Marchant d'Adsembourg, van zijne gemalin.

In den vorstelijken stoet waren de heer Beernaert in het gala-kostuum van staatsminister, de kardinaal-aartsbisschop van Mechelen e. a.

Nadat eenige redevoeringen waren gewisseld, werd de in het Nederlandsch gestelde oorkonde geteekend, en de wandeling door de afdeelingen aangevangen. Omtrent het bezoek aan de Nederlandsche meldt de correspondent der *N. R. Ct.*:

„Baron Gericke stelde de leden der Nederlandsche tentoonstellingscommissie aan den koning voor. Z. M. onderhield zich inzonderheid met den heer Aug. Hendrichs, voorzitter van de Nederlandsche commissie, die in het kostuum der Amsterdamsche Kamer van Koophandel uitgedost was. De koning sprak zeer vriendelijk over allerlei en deed zeer duidelijk zijn best om te doen uitkomen, dat hij voor Nederland de meest vriendschappelijke gevoelens heeft dat hij Antwerpen's verleden volkomen eerbiedigt. Z. M. vroeg naar den oud-minister Van Tienhoven, dien hij als burgemeester van Amsterdam had gekend. Toen de heer Hendrichs antwoordde: „De heer G. van Tienhoven woont in den Haag, maar zijn hart is nog te Amsterdam," sprak de koning. „Dan zit het op de rechte plaats."

„Overal kwam de stoet te laat aan, en op vele plaatsen bleek het niet mogelijk de orde te handhaven, ook al heerschte onder de menigte de aangenaamste stemming. Inzonderheid in onze afdeeling liet de orde veel te wenschen over; even voordat de koning kwam, wist het bestuur nog niet precies, waar en hoe het hem ontvangen zou. Afspraken waren dienaangaande niet gemaakt, en zoo kon het gebeuren, dat niemand minder dan de graaf en de gravin van Vlaanderen en allen, die achter hen volgden, op een gegeven oogenblik door rijen van publiek van den vorstelijken stoet waren afgesneden. Precis te melden, wat de koning in onze afdeeling gezien en gedaan heeft, is mij dan ook onmogelijk. Ik heb de koning tegen den heer Krelage uit Haarlem hooren zeggen, dat onze tentoonstelling belangrijk was, maar ik weet bijvoorbeeld niet, of de heer Bik, de ijverige voorzitter van koloniën, gelegenheid heeft gehad aan het vorstelijk echtpaar den weelderig gebonden catalogus van zijne onderafdeeling aan te bieden. Alleen weet ik nog te vermelden, dat ook de heer Beelaerts van Blokland zich in onze afdeeling ophield, dat de grenadiers en jagers er in gelid stonden, en de koning, na kwartier voor vijven te zijn gekomen, den linker-nijverheidsvleugels vluchtig doorliep en vervolgens in het Park kwam, waar een verschrikkelijk gedrang was."

Toen HH. MM. en hun gevolg Oud-Antwerpen binnentraden, werden zij opgewacht door de magistraten, in rijke middeleeuwsche kleedij, zwart fluweel en zijde.

Aan den linkerkant stonden vier trommelaars en vier trompetters, verder hellebaardiers, tolbeambten, enz.

Op eene redevoering van den heer Van Kuyck antwoordde Z. M. tot aller verrassing in zuiver Vlaamsch:

„Mijnheeren, de koningin en ik, wij zijn gelukkig den voet te zetten in Oud-Antwerpen. Het getuigt van uwen vroegeren roem. Het zegt op welsprekende wijze, dat uwe kunstenaars van heden waardig zijn van uw glorierijk verleden. Aan u de toekomst."

Zuiver Nederlandsch is het niet; maar 't zij zoo....

Naast de poort stond het muziekkorps, saamgesteld uit oude instrumenten, middeleeuwsche liederen spelende. Overal aan de huizen stonden de bewoners van Oud-Antwerpen in hunne schilderachtige kleedij. De personen in moderne dracht moesten zich in de huizen schuil houden.

In de Borzestraete (Beursstraat) bleef de koning lang stil voor den aldaar gevestigden barbierswinkel en ging ook binnen alles nauwkeurig bezichtigen. In de Borze zat eene groep Italiaansche muzikanten, die insgelijks speelden, toen de hooge gasten binnentraden.

Op de groote plaats gekomen, bereikte de bewondering haar toppunt. Men trad het schepenhuis binnen, waar HH. MM. in de met goudleer behangen voorzaal ontvangen werden.

Daarna werd nog de afdeeling schoone kunsten bezocht, dat wil zeggen, de stoet doorliep enkele zalen, en de koning liet zich o. a. den Nederlandschen regelingscommissaris Willem Martens voorstellen, naast wien Z. M. ook Mesdag opmerkte. Ruim zes uur vertrok de stoet.

Des avonds was er veel verlichting in de stad, en trok men met wagens, die feestelijk waren verlicht, door de straten. Het weder bleef den geheelen dag voortreffelijk.

— Te Luik had d. d. een dynamiet-

---

ta ricibiéle; si él tin mester di mi, él largá mi sabi." E contestación soberbia aljí a agradá e príncipe, él a persistí, i e persistencia a vencé e extrangero misterioso. Entre relación di Louis Blanc i Memoria di Cagliostro, única diferencia existente ta, koe Cagliostro ta relatá modestamente di a ser yamá cerca e cardenal príncipe-obispo di Estrasburgo koe tabata sufriendo di asma; koe él a apresuréle bai na e palacio obispal, i koe e príncipe a keda tan satisfecho dj'éle koe el a invitéle di bolbe de vez en cuando. E citada Memoria sinembargo, no tin necesidad di contené exclusivamente verdad, a más como él mester comprobá koe Cagliostro, cómplice di de Rohan, no ta del todo mezclá den e proceso dje coljar. Sea como fuera, de Rohan i Cagliostro ta bira gran amigo i nan ta trahá juntoe den rito egipcio, ejercé nigromancia coe e garafi di agua, i na tal ocasión e príncipe-obispo-discípulo en persona ta poné manoe riba cabeza dje pupilo- ó medionan i ta hací e preguntanan di nos actual magnetizador- ó espiritístanan.

"¡Mi ta trastorná su cabez, sobrá di coe ta keda pa bo haci!" Cagliostro dici coe su esposa, i asina també a socedé; príncipe Louis di Rohan ta haljéle entre dos fuego, i pa toer dos él ta dramá su oro, su preciosidadnan i regalo; nan por a disponé na discreción di su coche di gala. Coe di mayor facilidad, Cagliostro ta haci su admirador kere koe pa medio di su elixir di vida i algun receta, él por proporcioná un clase di inmortalidad ó remozamiento. P'esai él tin mester di un taljer, é inmediatamente e príncipe ta doenéle 20 mil franc pa construi e laboratorio. E edificio chiquito aljí, yamá Cagliostrana, ta existi ainda, según testimonio di Cagliostro, na vecindad di Estrasburgo, i ta na tan alta veneración dje hendenan di coenucoe, koe ningún di nan ta pasá su delanti sin kitá nan sombré. Entretanto, nan ta instalando lógianan egipcia, i sin interrupción nan ta continuá coe fiestanan suntuosa i representación coe ó sin e garafi di agua, ma semper coe un medio— un muchá muger inocente más ó menos— koe Cagliostro ta yamá su pupila ó paloma koe ta sirbiéle pa excitá admiración di multitud di hende coe Gerard, maire, i príncipe de Rohan, obispo, na cabez. I atá koe di repente un noticia ta sorprende Estrasburgo na 1782; conde Cagliostro a bai Ná-poles ¿ Pakiko? Un di su amigonan ta droemi pa mocri! ¿i kende mejor koe n'éle pa consolá i prepará enfermonan— no— salvá nan di morto? Más después él a doená sin embargo un motivo quizás ainda más aceptable. Na mi yegada na Estrasburgo, mi ta poné, cediendo na exigencia general, mi forza i facultadnan na disposición di público. Mi ta curá i haci bon, pasobra mi ta considerá esai como mi deber. I cos no a bai mi maloe Den poco tempoe mi cas a yená di kruk di hendenan cojo, defectuoso koe a bolbé bira ta camná bon. Esai naturalmente a proporcioná mi enemistad di facultad médica koe pa puro rabia a hostilizá mi di tal manera, koe mi a resolvé di abandoná Estrasburgo coe firme propósito di no exponé mi más na malevolencia dje envidiosonan."

Na mes tempoe coe Cagliostro tabata biba na Estrasburgo cierto profesor Meiners, masón moderá di Gottingen, haciendo un estudio determiná di vida i carácter dje hacidó di milagronan. Por escrito él a comunicá su amigoe Mirabeau lo que él a experimentá i observá, i él a doenele no poco materia pa e *lettre sur Messrs. Lavater i Cagliostro.*

—"Mi sabi perfectamente," Meiners ta scirbi, "koe él ta evocá espiritunan i e ta pretendé cura coe nan ayuda. Su conocimiento sin embargo ta limitá, manera dje charlatannan na curá nerviosidad pa medio di dieta rigurosa ó cualquier otro cos, ma principalmente pa e fe koe él ta exigi den forza milagrosa di soe recétanan. El ta intratable i fastidioso si bo haciële un observación, variable i coe poco sano juicio. P'esai él ta percura bibá den un aislamiento inaccesible i si no tabata asina, hende lo a sinjá conocéle mucho mejor. P'e motivo aljí tin masjá hopi ta keréle un ser sobrenatural, un semi dios, koe conocé di mas secreto mistérionan di naturaleza, i capaz di traha oro. Ma mi ta keré koe él ta na relacion coe *un sociedad di hendenan* koe ta empleéle como máquina pa nan alcanzá nan objeto. Pa e hombernan aljí mester ta masjá fácil di pagá su gástonan sin koe ningún hende por haljá nada holé. Mi ta scirbi toer e cosnan aki yen di tristeza i compasión pa nos siglo, pasobra Cagliostro no a ganjá solamente personájenan altoe—koe semper ta esnan di mas crédulo–ma també doctor i naturalístanan di grande capacidad."

El ta continuá

---

ontploffing plaats voor het huis van dr. Renson, in de rue de la Paix. De docter en zijne vrouw werden gewond, de stoffelijke schade is aanzienlijk. Beneden in het huis werd alles overhoop geworpen, de marmeren bekleeding in de vestibule werd vernield. In de naburige huizen zijn tal van ruiten verbrijzeld.

Duitschland. — Het Meifeest verliep te Berlijn volkomen rustig. In den loop van den dag hielden nauwelijks tien-of twaalfduizend menschen rustdag, meerendeels werkloozen. Kleine groepjes, van 50 tot 60 man, wandelden door de stad zonder vlaggen of andere voorwerpen. Allen werden door politie vergezeld. Zij wisten, dat bij de minste wanorde de politie zou handelen. Een anarchistisch gekleurd vergaderingtje van eenige honderden personen werd door de politie ontbonden, toen een der redenaars verklaarde, dat het omverwerpen der tegenwoordige maatschappij toch slechts langs den weg van geweld zou kunnen geschieden. Zonder eenige moeite verhinderde de politie elke opeenhooping der naar huis gezonden anarchisten op de straat. Het koude en sombere weder verminderde trouwens den lust tot openluchtbetoogingen.

— Naar aanleiding van de tegen pastoor Kneipp gerichte lastertaal, schrijft een Protestantsch dokter aan den eveneens Protestantschen *Reichsbote* het volgende:

„Ik ben geruimen tijd te Wörishofen geweest en had als arts dagelijks gelegenheid pastoor Kneipp te spreken en in zijne werkzaamheid gade te slaan. Hoewel ik rechtzinnig Protestant ben, heb ik nooit aanleiding gevonden om mij getroffen of gekwetst te gevoelen door een streven naar propaganda in de uitingen van den pastoor. Ieder onbevooroordeeld opmerker had den indruk, dat pastoor Kneipp alleen geleid wordt door het streven om te helpen en te dienen, en dat het zeer verre van hem is, zijnen geneeskundigen arbeid te beschouwen en te gebruiken als eene gelegenheid om zieltjes te vangen voor het Katholicisme. Als hij verzekert nooit naar het geloof zijner patienten te vragen, wordt dit door zijn gedrag metterdaad ten volle bevestigd. Hij stelt bij degenen, die hem raadplegen, slechts belang in den lijder, niet in den overigen mensch. Daarbij is hij, wat ik niet behoef te verzekeren, een trouw zoon zijner Kerk, doch op geheel onbevangen wijze, zonder eenige dweepzucht."

— Sinds eene princes Sophie van Anhalt tot de Russische kerk overging, om onder den naam Catharina de gemalin van czaar Peter III en na den op dezen gepleegden moord de onzedelijke maar zeer bekwame alleenheerscheres te worden over Rusland, sinds dien tijd hebben al de Russische keizers en bijna al de Russische grootvorsten slechts Protestansche prinsessen, bijna zonder uitzondering Duitsche, tot vrouw genomen.

De keizerinnen zijn allen tot de grieksche kerk overgegaan, de grootvorstinnen eveneens, behalve tweenog levende uitzonderingen. Thans bij het huwelijk van den Czarewicz, is zijne Hessische bruid eveneens tot verzaking van haar geloof bereid.

De Protestantsche bladen in Duitschland jammeren en klagen wel maar zij zeggen toch zich in het onvermijdelijke te schikken, hoewel het huwelijk eerst over maanden plaats heeft. "De Katholieken, wanneer hen een dergelijk geval bedreigde, zouden hemel en aarde bewegen en niet rusten, voor het voldongen feit tot stand ware gekomen, hetzij ten gunste van de eene of de andere zijde."

De *Kreuzzeitung* weeklaagt over „deze apostasie." *Das Volk*, het orgaan van Stöcker, bekent: „De geschiedenis der evangelische kerk wijst eene — ach zoo lange! — reeks voorvallen aan, waarin hooggeplaatste personen om bijkomende redenen hun geloof ontrouw werden..... De geschiedenis der vermaagschapping van Duitsche vorstenhuizen met het Russische keizershuis is een eenig treurspel voor de Evangelische kerk. En daarentegen: van de Russische grootvorstinnen, die met Duitsche Protestantsche vorsten zijn gehuwd, is niet eene van geloof verwisseld. Evenmin is ooit eene Duitsche Katholieke prinses bereid bevonden, en ter wille van een huwelijk met eenen Russischen grootvorst haar geloof te verloochenen."

Dat is zeer juist, en de Protestantsche *Reichsbote* maakt dezelfde vergelijking, daarbij wijzende op koningin Olga van Wurttenberg, die hare Grieksche kerk steeds trouw is gebleven.

„Is het Evangelisch geloof dan bij menig lid onzer verstenhuizen slechts een optooisel, dat men door een ander vervangt, als dit te pas komt?" vraagt het *Volk* bitter.

En de sociaal-democratie ziet meesmuilend deze voorvallen aan. Zoo iets verwoest het godsdienstig gevoel der massa's veel beter dan welke socialistische geloofsjacht ook. Iets waaraan men waarde hecht, staat men zoo licht niet af. En als men eene prinses van geloof ziet veranderen als van eene japon: alleen uit eerbejag, en zonder dat eenige innerlijke hoogere reden haar daartoe drijft, dan ziet hetvolk, dat in vorstelijke kringen niet veel waarde aan den godsdienst wordt gehecht, dat deze niet beschouwd wordt als de kern en de leiddraad des levens. Slecht voorgaan doet slecht volgen, en als de grooten uit eigenbelang hun kerkgenootschap laten varen, is het geen wonder, als het volk de toepassing op geheel den godsdienst maakt en zeggen gaat: weg met den heelen rommel.

— Te Thorn in Oost-Pruisen is een 17-jarig gymnasiast gevangengenomen onder beschuldiging van spionnage en hoogverraad. Dit jongmensch, Szuolz geheeten, is de zoon van een Russische rentenier te Odessa; hij heeft een broeder, die officier is in het Russische leger. De achterdocht werd opgewekt, doordien de knaap schetsen van vestingwerken maakte en afstanden mat.

Voorts is Szuolz aangeklaagd wegens majesteitsschennis. Hij moet op den verjaardag des keizers zich hoonend over den Duitschen souverein hebben uitgelaten.

Szoulz bezocht sedert Paschen het gymnasium te Köningsberg.

Engeland.— Te Londen vergaderden den 1 Mei de socialisten op de Theemskade en trokken naar het Hyde-park, de *Marseillaise* aanheffende en door eene menigte vergezeld. Er werden redevoeringen gehouden, zonder eenige wanordelijkheid. Later verschenen talrijke anarchisten ter plaatse. Spreker bewierookten Henry en andere anarchisten. Hierop wierp de volksmenigte zich op de anarchisten en vernielde hunne vaandels. De politie deed het park door de anarchisten ontruimen. In den namiddag werd er eene bom ontdekt in den gang van de schilderijen-verzameling nabij de Gildenzaal. Het ding zou echter geen onheil hebben kunnen aanrichten, zoodat men aan eene mystificatie gelooft.

— De internationale bimetallistische conferentie vergaderde Woensdag 2 Mei in het Mansion-House te Londen, onder voorzitterschap van den lord-mayor. Zij was bijeengeroepen op het initiatief van de *Bimetallic Ligue;* de Engelsche regeering blijft er geheel vreemd aan. Er waren verscheidene Engelsche en vreemde economisten tegenwoordig. Onder de gedelegeerden waren de heeren mr. N. P. van den Berg en G. M. Boissevain als vertegenwoordigers van Nederland.

Des avonds werd in Hotel Albion een groot feestmaal gehouden ter eere van de buitenlansche gedelegeerden.

— Men schrijft uit Londen over de viering van den Meidag in 't Hyde-park.

Alles zou waarschijnlijk in de beste orde zijn afgeloopen, als de anarchisten er niet geweest waren, maar die nemen tegenwoordig aan dergelijke betoogingen altijd deel. Zij hadden een zij-vertooning en hielden redevoeringen van afzonderlijke tribunes. Eerst werden die toespraken geduldig aangehoord, maar langzamerhand werd het volk ongeduldiger, en werden teekenen van afkeuring gegeven. Zekere Leggatt, een der anarchistische woordvoerders, hierover blijkbaar verstoord, zeide, dat zijn hoorders kinderen waren en met knikkers moesten gaan spelen. Dat deed de bom barsten. Het volk joeg op hem los, verwoestte de tribune, en Leggatt was spoedig op den beganen grond. De bannier ging in flarden, en als de politie niet bijtijds tusschenbeiden gekomen was, zou Leggatt het hard genoeg gehad hebben.

Op de andere anarchistische tribune werden de banieren spoedig opgerold en weggedragen, maar een der sprekers bleef volhouden, met het gevolg, dat hij nu aan de woede des volks werd blootgesteld en men dreigde hem in den vijver te smijten. Gelukkig voor hem kwam ook hier de politie weder tusschenbeiden. Maar nu wilde het volk ook niets meer van de anarchisten weten. Er volgde een ware klopjacht, die de politie nauwelijks kon stuiten. Men sloot de poorten bij *Marble Arch,* ving de volgenden daar op, hield ze in bescherming en zond ze daarna in *cabs* naar huis.

— De anarchist Potti is den 5n Mei te Londen veroordeeld tot 10 jaar, Ferrara tot 20 jaar tuchthuisstraf. De beschuldiging luidde, dat zij ontplofbare stoffen in hun bezit hadden gehad voor een onwettig doel en van plan waren in het vereenigd koninkrijk een aanslag te plegen, waarbij leven en eigendom gevaar liepen. Ferrara heeft schuld bekend. Zijn houding was even onverschillig als gedurende het verhoor voor den politierechter. Potti hield vol, dat onschuldig was.

Oostenrijk.— Hier hebben zich ditmaal de ernstigste tooneelen voorgedaan op den 1en Mei.

Reeds den vooravond had te Weenen eene bloedige botsing plaats tusschen de stakende metselaars en de politie. Nadat de agenten met steenen bestormd waren, losten zij geweerschoten, zoodat twee stakers doodelijk gewond neervielen. Andere zwaar gewonden werden naar het gasthuis gebracht. De regen maakte een einde aan de betooging. Het gevecht duurde reeds twee uren. Talrijke aanhoudingen hadden plaats. In den avond hadden de leidekkers zich aangesloten bij de metselaars, evenals de aardewerkers en steenbikkers. Tot 10 ure duurden de wanordelijkheden. Patroeljes hebben heel den nacht de stad doorkruist.

Te Lemberg hadden de bakkersknechts onverwachts besloten te staken. Er was gisterenochtend geen brood te krijgen.

Te Gratz kwamen werkstakers, die met vaandels rondtrokken, in botsing met de politie. De werkstakers wierpen met steenen, waardoor tien agenten en ook velen uit de menigte gekwetst werden. De troepen joegen den hoop uiteen. Er werden 33 personen gevat.

Wegens de uitgave van anarchistische geschriften, zijn 7 personen te Ollmütz, waaronder de redacteur van een socialistisch blad, in de gevangenis gezet.

—'s Lands wijs 's lands eer.— Tijdens zijn verblijf in de stad Weenen, bracht keizer Wilhelm van Duitschland ook een bezoek aan de kazerne der Hongaarsche huzaren. Op de binnenplaats was het regiment in afdeelingen opgesteld. De manschappen moesten met hun dieren over hindernissen springen. Een plank van meer dan een manshoogte was loodrecht geplaatst en stelde een muur voor. De meeste paarden zijn bang voor een dergelijke hindernis. De keizer stond letterlijk verbaasd over deze oefening. De sabel van een der huzaren vloog, toen de man den gevaarlijken sprong deed, uit de schede. De huzaar deed zijn paard keeren, nam, zonder uit het zadel te komen, zijn sabel van den grond op en herhaalde den sprong. De keizer liet hem een medaille overhandigen. Een twaalftal der beste ruiters, minderen en officieren, kregen evenzeer medailles. De officieren, die zich bij de oefeningen hadden onderscheiden, kregen ridderorden, die de keizer hun persoonlijk ter hand stelde.

Jammer was het dat de keizer het schouwspel niet kon zien, dat na zijn vertrek op de binnenplaats voorviel. De kommandant verzamelde zijn huzaren in een carré om hem heen en gaf zijn groote tevredenheid te kennen over hun houding op dezen eeredag. Nauwelijks had de officier uitgesproken of de wakkere ruiters tilden den kommandant op hun schouders en droegen hem onder een luid Hoezee over de binnenplaats. Dit is het gebruik bij de Hongaarsche regimenten, als er bijzondere aanleiding is om geestdrift te betoonen.

Rusland.— De verloving van den Czarewicz met prinses Alice van Hessen heeft volgens de *Berl. N. Nachr.* eerst plaats kunnen hebben, nadat uit de formule, welke de prinses bij haren overgang tot de Grieksche kerk moet gebruiken, die woorden waren geschrapt, daar haar vroeger Evangelisch geloof ongeloof waren.

De *Westminster Gazette* vertelt:

„Het is niet algemeen bekend, dat prinses Alice de eerste liefde van den gestorven Engelsch erfprins was. Tweemaal heeft de hertog van Clarence haar een huwelijksaanzoek gedaan. De prinses was toentertijd echter vast besloten, alleen een huwelijk uit liefde te sluiten, en nu mocht zij den hertog graag als neef maar gevoelde zich niet zoozeer tot hem geneigd, om hem hare hand te schenken, zoodat zij hem afwees. De Czarewics is natuurlijk „eene schitterende partij." Doch weinigen zullen de prinses hare toekomst benijden, daar de Russische kroonprins zoowel lichamelijk als geestelijk zwak en lang niet van beminnelijk karakter is. Hij slacht meer keizer Paul dan keizer Nicolaus. Het is ook bekend, dat het huwelijk van hare zuster, prinses Elisabeth, met grootvorst Sergius zeer ongelukkig is."

Het blad mag het verantwoorden, als het dezen vorstelijken personen onrecht doet.

Amerika. — Eenige weken geleden trok een troep te Washington aangekomen werkloozen onder Coxey, voorzien van vaandel, die jegens de geldmannen vijandige opschriften droegen, naar het Kapitool; doch de politie verhinderde hun er binnen te dringen of eenigerlei betooging te houden. De politie dreef ook den hoop uiteen en arresteerde er eenigen. Ten slotte verstrooide zich de menigte.

Nader wordt hieromtrent gemeld: Geheel Washington liep uit om den optocht van Coxey's leger naar het Kapitool te zien. Voorop gingen een muziekkorps, dat een vervaarlijk leven maakte, en een aantal mannen, die aan stokken witte vlaggen droegen, met het opschrift: „Vrede op aarde en welwillendheid jegens menschen, maar de dood aan de renteaandeelen." Daarop volgden de aanvoerders te paard, Coxey en zijne vrouw in een karretje gezeten, en drie bereden polietie-agenten. Coxey's dochter, een meisje van 17 jaar, op een melkwit paard, was fantastiesch uitgedost en moest een vredes-engel verbeelden. Overal langs den weg stond een dichte menigte toeschouwers geschaard.

Coxey en de zoogenaamde „maarschalk" Brouwne slaagden er in, het afgezette terrein om het Kapitool binnen te dringen, maar toen zij, de een op de trap naar den Senaat, de ander op de trap naar de Kamer, eene redevoering tot het volk wilden houden, werder zij daarin door de politie verhinderd. Coxey en zijne beide luitenants Brouwne en Jones werden gevangengenomen. Toen trok het leger naar het nieuwe kamp in het zuidwesten van Washington, onder geleide van eene politie-macht en gevolgd door een joelende menigte van ongeveer 10.000 menschen.

Het „leger" wil te Washington blijven tot de overige afdeelingen zijn aangekomen. Uit Chicago heeft een bende van 400 man zich te voet op weg begeven naar Washington, terwijl nog 500 man uit de Zoutmeerstad onderweg zijn.

De bende ligt gekampeerd in de buitenwijken. Daar zij 's morgens geen eten had gehad, is zij toornig op hare leiders, die aan de bedreigingen hunner mannen blootstaan.

Een door de Californische stakers gestolen en bezette trein is door de overheid opgevangen.

Eene betooging der werkloozen had plaats te Cleveland in Ohio. Daarbij werden vele schoten gelost. Twee tramwagens werden vernield, en een persoon werd doodelijk gewond. Verscheidene anderen werden gekwetst door projectielen.

DANKBETUIGING

VOOR de menigvuldige blijken van belangstelling en deelneming bij het vieren van zijn 50jarig priesterfeest ondervonden brengt ondergeteekende zijn hartelijken dank.

J. C. SCHERMER.
Rustend Pastoor.

NADA DE BAÑOS DE MALAGA.

Tal vez tengas gusto en leer unas pocas líneas acerca de un pobre niño; especialmente si eres padre ó madre, y tienes hijos. Lo que de ese muchachito sé, lo he sabido por medio de una carta de su padre; y siento mucho que no diga mucho más de lo que realmente dice, porque hay en ella mucha enseñanza. Sí, mucha enseñanza y una advertencia que todos los padres deberían tener grabada en el corazón.

Parece que dicho niño había venido sufriendo de una enfermedad durante cinco años. ¡Qué lástima! Yo diría más bien, qué verguenza. Pero esperemos, y hagámos una ó dos preguntas. Cuando las personas mayores caen enfermas parece como que sobreentendemos que tienen ellas la culpa, y que lo merecen; mientras que los dolores del niño nos parecen contrarios á la justicia de la naturaleza. Pero ¿qué es la justicia de la naturaleza? ¡Ay eso no es ni la mitad tan fácil de responder como pudiera serlo; ¿No es verdad?

Su padre, el Sr. D. Antonio Rodriguez, de Granada, nos dice que la enfermedad de su hijo, era del hígado. Consultóse un médico tras otro, y se recomendaron y siguieron diferentes clases de tratamientos. Desgraciadamente no resultó alivio; ¿por qué no? ¿Por qué?... Espera un poco todavía. ¿Qué es la enfermedad del hígado? Porque es lo que primero tenemos que saber.

Es el negarse el hígado á separar la bilis de la sangre; bilis que dejada, así, en la sangre, obra como un veneno lento. La lengua se cubre entónces de una capa; la cabeza duele y se siente embotada y pesada; los ojos y la piel toman un color amarillento; se sienten náuseas y frecuentes vértigos; las manos y pies se ponen fríos y pegajosos; vense volar manchas ante los ojos; se presenta en la garganta un fluido picante y acre, vienen la constipación, la coloración subida de la secreción de los riñones, la postración de nervios, la irritabilidad, la depresión de espíritu, y la creciente debilidad del cuerpo. A la larga, la enfermedad del hígado, no contrarrestada, produce la acción irregular del corazón, el reumatismo, la gota, y casi todas, ó todos los demás hasta una docena de desórdenes orgánicos. Tratándose de adultos, lleva, con frecuencia, al suicidio y á otros crímines. Pero ¿por qué un niño se habia de ver afligido por esa enfermedad? pronto vamos á verlo.

Después de haber fracasado el tratamiento casero, el Sr. Rodriguez llevó á su hijo á los baños de Málaga; pero de esta tentativo no se logró resultado por la razón de que los baños únicamente eran meros estimulantes de la acción de la piel, pero no le curaban aquella indigestión profunda, que era la causa verdadera de lo que se llamaba enfermedad de hígado.

En Málaga, encontró el padre á un caballero á quien relató los detalles del caso, y el desconocido comprendió al momento lo que se debía de hacer, y le recomendó con eficacia la urgencia de emplear el popular remedio conocido por "Jarabe Curativo de la Madre Seigel."

El resultado de ello está patentizado por una carta del Sr. Rodriguez de fecha 28 de Agosto de 1893, en la cual dice: "Siguiendo el consejo de V., compramos el Jarabe en la droguería del Señor Canales, Calle de la Compañía, y mi hijo empezó á tomarlo. Ahora estamos ya en casa, de regreso de Málaga, y tengo una gran satisfacción en informarle á V. que la medicina le ha surtido un efecto maravilloso. Cuanto tenga una oportunidad, se lo mandaré á V., para que pueda V. ver por sí mismo el cambio que en él ha tenido lugar. V. recordará qué pálido y delgado estaba en los baños; pues ahora tiene el aspecto sano y robusto. Si á V. le parece que es prudente, recomendaré el Jarabe á la madre del niño, que está escrofulosa (Firmado) Antonio Rodriguez.

En conclusión, dirémos que indicaríamos la probabilidad de que el niño hubiese heredado esa tendencia á la pesadez de estómago, que con el tiempo dió lugar á las complicaciones de que el ya nombrado remedio le salvó. Los tales niños suelen presentarse alegres y precoces, aunque faltos de fuerza física, y por lo tanto los padres harán muy bien en no olvidar este caso, porque no hay otra medicina que haya ganado tan merecida alabanza de los pacientes de ambos sexos y de todas edades.

Openbare Verkooping.

In het vendu-lokaal van den heer M. P. CURIEL zal de plantage *Asciento* op den 13n. Juni a. s. worden verkocht, ten overstaan van den Notaris J. H. SCHOTBORGH bij wien men 8 dagen vóór den verkoop inzage van den koopbrief en veilconditiën kan nemen.

Curaçao, den 22n Mei 1894.

SASTRERIA Y ZAPATERIA "LA UNION"

For di 1º di febrero, ta poné pa maestro di e Sastrería aki, Sr. Willem Sterling, kende nos ta ofrecé na publico pa su bon corte i prontitud na trabaonan confiá né.

Curaçao 5 febrero 1894.

"Pidi I Lo Boso Haja"

ta titulo di un boeki di Misa koe mi a ricibi poco dia pasa i koe tin toer oracion necesario pa un bon cristian. Nan ta masjar boenita gebinder, propio pa regalo, i nan prijs ta di *f* 0.75 te *f* 4.50. També mi a haja masjar boeki di Misa na holandes, masjar boenita i di diferente prijs. Mi ta ofrece también un colleccion di Katholieke Illustratie boenita gebinder; pa informacion cerca.

AURELIO ALVAREZ

ENCUADERNACION

Tenemos el gusto de poner nuevamente á la disposición del público nuestros talleres de Encuadernación, recientemente organizados y abastecidos con muy buenos materiales.

Contamos con hábiles y puntuales operarios que no omiten medios para dejar satisfechos á los favorecedores de la empresa.

Puntualidad, prontitud, elegancia, y precios módicos.

A. Bethencourt é hijos.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Caracas.	Venezuela	Philadelphia	Caracas.	Venezuel	Philadelphia
Vertrekt van NEW YORK....	Mei 3	Mei 12	Mei 23	Juni 2	Juni 12	Juni 23
Komt aan te CURAÇAO	,, 9	,, 18	,, 29	,, 8	,, 18	,, 29
Vertrekt van ,, ...	,, 10	,, 19	,, 30	,, 9	,, 19	,, 30
Komt aan te PTO. CABELLO	,, 11	,, 20	,, 31	,, 10	,, 20	Juli 1
Vertrekt van ,,	,, 12	,, 21	Juni 1	,, 11	,, 21	,, 2
Komt aan te LA GUAYRA..	,, 13	,, 22	,, 2	,, 12	,, 22	,, 3
Vertrekt van ,, ..	,, 16	,, 25	,, 5	,, 15	,, 26	,, 6
Komt aan te PTO. CABELLO	,, 17	,, 26	,, 6	16	,, 27	,, 7
Vertrekt van ,,	,, 17	,, 26	,, 6	,, 16	,, 27	,, 7
Komt aan te CURAÇAO	,, 18	,, 27	,, 7	,, 17	,, 28	,, 8
Vertrekt van ,, ...	,, 15	,, 29	,, 8	,, 18	,, 29	,, 9
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,, 19	,, 30	,, 9	,, 19	,, 30	,, 10
Komt aan te NEW-YORK...	,, 25	Juni 5	,, 15	,, 25	Juni 6	,, 16

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Mei 19	Mei 30	Juni 9	Juni 19	Juni 30
Komt aan te MARACAIBO......	20	31	10	20	Juli 1
Vertrekt van ,, ...	26	Juni 5	15	26	7
Komt aan te CURAÇAO......	27	6	16	27	8

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

Paul F. G. CURIEL

biedt het geëerde publiek zijne diensten aan tot het geven van lessen in de Fransche taal en in het Italiaansch- of dubbel boekhouden.

Grondtaal: Hollandsch of Spaansch

Curaçao, 13 Juni 1893.